בסוד שיח

שאול שי

צה"ל איננו רוצה לעקור את גידולי הפרא

"לא מכיר לא השיב האלוף שאין למפקד של יחב"ל להשפעה". צה"ל מכיר היטב את המשמעות המדינית, והוא מפיק לחקלאים מפקד, מדריך ומקור הסמכות אחרונה עם סיכונית, בלתי־יום־יומית.

"לימים הנמצאים מתפקדים מקשרים שיכולים להשפיע על מדיניות בפלוגות הדיפוח, על מפעלים שמלווים לכך גם הנחיותיהם של הורים נשפיע. הורים היחיד המפקד על 'שכל הקרב' הוא מניב לצפון של עניין, והוא בעל הדעה עצמו. צה"ל. המדינה שמגלה מדיניות המדיניות המדינתית הזאת. ושבניגוד כל הדעת הזה. והוא זה שאין לחורים גם לך הים הזה מסיקים גם מפקפק. המפקד הבכיר נוח לו לנסר מעל עצמו את האחריות ולהטיל אותה בידך מתוכחת על הדיגים יותר נמוכים בשרשרת הפיקוד.

"צה"ל אינו מגליה, ולדעתי אינו רוצה, לעקור את 'גידול הפרא' הזה של הכיתה היחיד שנהפלים לעצמם היילים והיקים, בכתה הדיגל הנמוכות הזה נדאגו. שלא משום שכאמת אין הוא יודע מה לעשות עם היילים המשעממים הללו. ולא רק שכאלה הם מפקפקים ומבקשים אלא הוא כאלה גם ביחי לבנון הקשים, אליהם יתייחסו האחרות והבאות שלי. שלי באמת האחרות הבאני המבצעי שאיך מרי להיילי מפלגל. ואלי באמת אין לו לצבא מה לעשות עם היילים והחיקים בפלוגות המפקדות והמשיחים, אלא להי תיד להם להתפרע ולכלכ פ.

"לפני כחמש שנים היה בני משרד בפרשה רחבה, תוך שיחתו כקצין בהכיתה הצעירים, הדגיש שהילך בפתיחך מכבעי בפצבר על גבול לבנון. מפקד הפלוגה, בני, נתפנה הדרשים אפיים קדם לכן על־ידי מפקדיו לפקד על פלוגה חיקה. והוא מיים את פי קוד על טירונים. נחשב לקצין מבריק, ביום הצפצפות קיבל מידי הרמטכ"ל ראז ברנע את הפרס והקצין המצטיין של הכיתה הצעירים, היה אפוף בכיוהה של אחוה שנה לצאת ללימודים אקדמיים, במסגרת תר כנית אשף לקצינים מבכיחים.

"מפקדיו הזהו לו לעשות מיד בפלוגה, שכבר הפ לוגה ב'בקי, יצוה לעצמה מפגרדים משלה, שפה משלה, ניגונים רחמים משלי פיקים ושירים. להילחם, למשל, היו אמור להתקיב לשחים הפלוגה. מי שחמאה וכן התיכה וכמה כשבון לסיום מקצועי פיקיק ביותר והמסמה בכיבים.

"היילים הצעירים בפלוגה תפקלו בקבים. שפרי בטיים והחיקים, מישלו בביחים, מדרשו במפי דים ובכל מיקי היו חייבים להגיש לפרנציהם סלם יחיק ועוד קו רק ואני לו למי שלא היה קצין את הי רקה כהלכה. והוא היה שפוג אחים בפרצופי ועל בני ריו. אלה הם מפנון רק ונמצאות אפיות להפריש את האחיות בפלוגה שפכבירה הקיפיות בפצפה על פקי רות ועל מפקדיו. על אף שלא יתנן שליקי משמק תי ואבושי זה לא השפיע לרקה על היילותם ועל כשים המבצעי של החזיקים הללו, התיישו המפק רים להתפתבק עם אחים היילים פרוצים ולהפציא להם על מקצועיותם המפקים המפלל.

"יפלם מפקדים הפרש מקלו את המפגרי. והא זאל להילים מיד בפלוגה, ובאשר שני מיחסים לאפשר, כפרופסור, והוה להם הפ"מ לצרוך את המפקדים לאבוד לפלוגה המפקד, שם יפצבר היילים מיקים השבים בפצרות הקשה שיגות. זה והה הקש שאבר את גב הגמל.

"בפגמה, הבי להביא לדעתו מפקדי, אירגנו הר תיקים מיד ההלוקם, מרעיפר ומחתכם. כלומר, קבמה היילים נפשה את הפצב שעל הגבול ואחרה בכצבי־כל הבבים, כאילו לביחן הגרן, כאשר יבא אפיהם המפקדים ברכב וחציגו אותם, באחרה ואבר רה לשבב על עקבותיה ולאחר לבניתי, אך מיד הקיי שבו על המלשבים למבחי את הציפור להקשרות ולגיים את הגדרים והקרובים נגר המפקד הציפוקי.

"הניפור כשבון וכצפר. והה להים בכל אפצעי הד־ קשרות. מפקד הפיכה (ביום אלוף פיקוד) שפם את היילים למכחש ומפק אם כלם נשפר בכל הפצעם. שיחי היילים יבאו להקשרות להטיל את האשמה במפקד הפלוגה, ואלם צה"ל לא הביע ולא ניבה את הו. אפילו לא ראב לחפציא לעיתנאים את הקבירות הבדרייסות. למאלו של הקצין הצעיר, נפצאו לו פלי־ בי יותר מקשרות והצמבה אחבה.

"אפפר־ הפלוגה מבי שקליו להמשיך ולפקד על הפלוגה ובבר צה"ל יגלה רשע שהוא מפגבר להשך רות, כי אין חשש יהבו נשכר כי הפיכה נשפה בר צפה לעקר מן השורש את הקשקה הפלוגות הבדרות. השלם צה"ל, בהשיכה הזה מפקך הפיכה, אלי מתוך מגמה לקים את הפרשה בפצדיות, לזכות בשצרת הצורים וקרובים, להציל עצמו מן הקך ריח ולא להזהלקל. הציקו להעריב את המפקד הצ"ם שילם מפציקי, כפי שילמו ומשלמים גם מפקדים אפיים בפקים הפלם, וכל שפת על שהילא בריצות את פקודות הבכא הפת הראשות מפקיקי ועל שפעל כפי שצריך למפל קצין ישר ומקצועי.

"והא ועוד מפקדים בהפיכה מבני שעליו לחזור לפלוגה ולהמשיך לפקד עליה ולהפציה למפגרת הראיה, אלא שהצה"ל העביר אותו מן הפלוגה הכיצו אותו להפקיד, ולשבר אכצבו, של קצ"ב הפיכה.

"למעשה, כאשר הביב הצה"ל קצין אחר בראש הפלוגה והא כאילו הצחיה המפקד הפשיה מן הפר קוד, מי שבאלה מפגם הפיכה, כלומר מפגם צה"ל, לעשות מיד בפלוגה הצחיה, לא רק שבבאל בתר קידו אלא שגם מפה ושבו. והא לא היה צריך להפצין למפקדיו. הם לא ואבנהו לכך מרצונה.

"אלא עוד אלא שצ"ם הזה הפסיד גם את תחו למפלל הלי מדים בפנינכיפיה. תבאי להפפשותו מפדש היה לשרת עוד שנה בפפקד פלוגה.

"הצ"ם, בתי ישיבה תיכונית, היה אמנם 'מדעי' על הנבא ואלם כאים הגן ואינטלינגנט ואלים שעם נבא ממין זה אין והא רצה לקשור את קיציו ועל כן לא וחיש את ומנו והשרת מצה"ל. הצ"ם מנה למפלל אפיהי, הפלים שלושה תאנים והוא פשה ויל, אבל ומפשת הפלגון, ויחיר מבך עלגון ובבירה בו, לא פנו עך עצם היום הזה.

"וכל פום שהוא, גם אביו – אבי הקצין, נחקלים בפר רשה חמה או שכמהנו, כפי שפני אותה וילי ומפרי בפיק, מנה בפי הפגשה שה"ל והא בבמה ענינים צבא ואלה, וכי הדרמים הקשים הפפארינים פלמים בבראה על רבים ורבה יותר קשים ומראנים".

(מפרים מבאלה,
קדין ועיתנאי מפני ומיקן פרייז)

הציבור רוצה הנהגה

מדברים של אחד מן הציבור

בזמה ריק בשבים אחרות ודכי המפלה שים לבקש לבניה בזיבה הר ומרבו.

המלם, חמני שבמפלל הציפוי פים בפרט. במפלל הבדוק והמבשה, זה המצב בפחיבו. זה המצב שב ושב בדבי בביצים. זה המפלל בן בפרו חזות רביס לפניו, שפה שבחיות קשה ומרשות ביחבו על ראשם.

ו"השבובה המפלה הדיקה מפבריק את רוע הבחירה".

והשבובה השבובה כפשפה אקדמה להפילה הדיקה (שפבו מרביס בם) מה ומא עליהן

רב, מחוך מהר ידוע בבפא קשה, אבר לי ביחס הקבאות המחדש ממש בר. שם בך ליפחבו רבחיבו, שבבא בדה על ישראל, יש לחבין ולדעת פ"פיחת מבפר מי דוא ומפחפים בם על ומא ומרשה לו. המבפא, פפילים לאפפילבדוק של מה ולפה ויפבו להלשחבו הלילה, וחיקה פרקין ומפחפת בחירה.

המבפא, המבפר לפפקה, מה אמר, מי ומחבר בחיפחיות שבינה מפפקה, מחדשי לא מלאי ומם שכמאה ומבריס. ומפחי בקר שלום ומפקפים בפפקה ולבי שקפה של ומרה, מלב אפיפי כל בית ישראל. ומפחי כמה שכפילבו וחיבבו ופפיבו על הבינה בחוך מחיבו פביפה, ולא לפקפו רי ומחוך בביבה ומחר ומפקה.

ומפפקה ומה, לדעתי, כי יש לפקר את המיקן של ומפפיים ומבפריפים הלה. יש לעשות ומה מבל ומבח, בבל ומם, בבל ומפפבים, בבל ומבפאבת ובבל ובלים ומפפרים לדפחבו. את מה אפחבו פפיפם ומקי"ה יראה ויפיע. ובקי"ה – מפחיעבי ומבאה ומעפר מעל ומפיפי ודב בחירה הם ומרחם, נשבב ומפחל ביחר ומפלאים מה ליקיים פלבו.

יחבן שהא בדיק, אבל ומדה ומא וללבר אבי מבפא.

ומיקן בהללי הזה, ומפחבה בפחבחיות אל ומם, ומקידב ולבבות, ומא מחדר "מיקן בחל". ומא מחדר ומרחם לפבה. אבל, ומבני ביחר מבר, ומפחבי שאין ומא מפפיקה.

ומא פלולה – ומפחבה ומאת – לחפפרים כבי שפבים "על ומאר" על ליבם של אפר ריס. "בריקים אבחבו ולא ומפאבו אבל ומפרים ום שחפאר". אין בידך לומר כי פפר שבה בפו ומא בדאה ומפרבבת.

בזירת בלות מרחפה על ומפיפו, ודי ומחדה אפשרת לבו בריוק על פלול ומפיפם מקראה ומפין ומר את יחפיבה "בשפר קשה את ומני אשר לפניך". פו מדע אינבו־פין פפים ומפחים גם ובריוקם בחיקין ומפחפים ולפו ובבל ובחבע מחמו

נאל יקשה ומפקשה שפיי בוש שפחר ומע ומפר ובקי ומדיה, ומדיקה פליי בבזיה בזירחזו שדיי עם ישראל כולו בארץ ישראל כולה ומא בבוף אפיי ומפאבה אפיי, וכי שאבר אפיי בשבע, ודי ומגף בולו ולה, מבבל ומפחיעי).

בציבור שלנו, יש פפר של פפים, ודיעה קשוחה, פשפשים בחילים כפי "ומשובה" "פשר" "חיפשר" "ומפשרות" "ומאבון בפפר" ומבחיק.

ובמחינו – פפרים ומחרצים ומחובבים – פפקדים פר פפחר שלנו לומר לנו "ימי שאינו בפמכי". הם ומשפים שרבים כאלו יפיעו לבקן, לשחלוקן, לבבריה, להעלי בות ומלי ולילה אפילו להפרוקות פרבנים ומשרה. לכן הם פפיפים לומר רבים יותר "כללים" רבים "אמבינים", רבי ומיקן, רבי ומקבה ומאבון, ומחות רבים מעשיים נוקבים, מפחדים, מבריבים.

איני בא להפיע לרבחינו, מה יחבח, מה יבבוע ומה יעשו. אבי רק פתן לומר: רפ בא ומחינו, כי ומציבור שלנו לא רק פתבן, אלא אפשר לפפיע, מפשפיק לקבל עמדה, ומדאה ומבחיות, גם בעשיות. ומציבור ומבה ומפבה ומציבור ומר ומפבה לומר ומפבה ומר רבינו, שאפשר לו פה לפפיל ומה לומק, בבה לפציל ומבה ולפפיע.

אין לך ובגמה שבה יותר פ"ומפשרות" הבל ומפק של לומר ומק־ומיפר בפפדרי ומפיע, וומוקה בפקיב מפנבו.

ואל נא ומשבינו ב"מה לא ומבה". שכן, "ומבה יותר קל לדבר על "עשה שבי מאשר על "שר מדע" רמה לא פנע ולא מעליב ולא מעפים ולא ולא ולא". כי זה כן. זה כן פלמד על ובישות ומציבור שלנו, על נכונות ומפאבו לקבל, לפפיע, לדב קן, לפפחר ולעשות ועל כפיחבו לוחות פנבע בדך של ומדה.

זה לא יחבר של לבא לפישר של שה בבל יחס, בפבה ומפל, בומפבה ובפפר ומת, לפחות ומפפם ומעיפות, מפאר לקבל על עצמך אינ קבלה קפבה, לומלים על תיקן קפן, בעבייני לשן הדע למפל, או בעבייני בביפות, או, בבמפה־מפני או בענין ומבחני כלשהו.

אבל כרי שזה יקרה צריך מפנו (כלומר מישהו) מפדר בחלים, מאביר, מפפיע, מפפבע, בקיצור: מיקן מנהיג.

יש לנו ציבור נפלא בעל מדחים, עם כל המפגשות והבחינים והביחנים. אבל בכל זאת, יש לנו עוד אי־אלו שבינים שלושה דברים שבהם עלינו להתקדם ולהשתפר.

ומבבה לומדבר, לפחיד ולומפיר מפשלת לקבל מפנה, על רבחינו, פחינו ומדיי בינו. ובציבע – בכל מקיה – ומא על כל אפי ומפי מפינבו.

כל אפי ידי מכיר ומיפר את עצמו, את מעלותיו ודבות ומא ומרבותיו ומבחיני, וכל אפי יודע ומכן ובבה ומא צריך לומקדם ולחקק.

כל מה שצריך ומא רק לדמות.

ומאם אין אני לי – מי לין

"ומבר זה מדיבי ומשובה ומא, ומני שיבחם לנו לומבר ומבה מעליבר" – אמן.

(יעקב פרידמן, מנכ"ל מפעלות "יבבויה")

■■■

הבחים מראי ללי"ג בעמר ומא ומיה, בחבי רבי שבמן בר־יוחר: "אפריהם של בעלי ומפאבה, שחי בשעה אחת ביחם אחר, ברבע אחר, ומם מחקרבים להי קבי"ה, מה שאין בן בחריקים גמדים שבחקרבים לו בכמה שניים".

(חדשי חלק אי דף קביש עמוד אי)

schiffe@013.net.il